

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນເມສາ 2012

ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດ

ໂດຍປະທານດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂ້າພະເຈົ້າຖະໜຸຖະໜອມໂອກາດອັນປະເສີດນີ້ທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມປະຊຸມນຳບັນດາອ້າຍນ້ອງແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ຂຶ້ນຊົມນຳທ່ານໃນຄວາມອັດສະຈັນໃຈ ແລະ ຄວາມສວຍງາມຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສັນລະເສີນທ່ານສຳລັບສັດທາ, ວຽກງານດີ, ແລະ ຄວາມຊອບທຳທີ່ຍິນຍົງຂອງທ່ານ.

ພວກເຮົາມີຄວາມຮຸກຮານກັນໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງສູ່ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າຈາກຜູ້ທີ່ຖືກໄວ້ວາງໃຈດ້ວຍສິດອຳນາດ ແລະ ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດ. ນີ້ເປັນພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ມັນເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນສັກສິດ.

ພະລັງຂອງຄຳທີ່ວ່າ ເປັນຫຍັງ

ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດໂຕ່ຕອງເຖິງການເອີ້ນທີ່ສຳຄັນສອງຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນຖານະຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດໃນສາດສະໜາຈັກ.

ໜຶ່ງໃນການເອີ້ນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນມັກຄະນາຍົກ. ຂ້າພະເຈົ້າກັບຄອບຄົວໄດ້ໄປຮ່ວມນຳສາຂາຂອງສາດສະໜາຈັກໃນເມືອງຟະແຮງເຝີດ ປະເທດເຢຍລະມັນ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນທີ່ມີຜູ້ຄົນທີ່ປະເສີດຫລາຍຄົນໃນສາຂານ້ອຍໆຂອງເຮົາ. ຄົນໜຶ່ງໃນນັ້ນກໍແມ່ນປະທານສາຂາຂອງເຮົາ, ປະລາເດີ ແລນໂຊສ. ຂ້າພະເຈົ້ານັບຖືເພິ່ນຫລາຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າເພິ່ນເບິ່ງຄືວ່າເອົາຈິງເອົາຈັງສະເໝີ, ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍຫລາຍ, ແລະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວກໍມັກໃສ່ແຕ່ຊຸດສີດຳ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າຕອນເປັນຊາຍໜຸ່ມຂ້າພະເຈົ້າມັກເວົ້າຢອກກັນຫລິ້ນກັບໝູ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າປະທານສາຂາຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໂບຮານລ້າສະໄໝ.

ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຫົວເມື່ອຄິດເຖິງເລື່ອງນີ້ໃນເວລານີ້ ເພາະວ່າມັນກໍເປັນໄປໄດ້ແນ່ວ່າ ຄົນໜຸ່ມສາວຂອງສາດສະໜາຈັກໃນສະໄໝນີ້ກໍເຫັນຂ້າພະເຈົ້າໃນລັກສະນະດຽວກັນນັ້ນ.

ວັນອາທິດວັນໜຶ່ງ, ປະທານແລນໂຊສ ໄດ້ຂໍລົມກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

ຄວາມຄິດທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດ?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດເຖິງຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອາດໄດ້ເຮັດທີ່ໄດ້ດົນໃຈໃຫ້ມີການເວົ້າລົມລະຫວ່າງປະທານສາຂາ ແລະ ມັກຄະນາຍົກຄັ້ງນີ້.

ປະທານແລນໂຊສ ເຊີນຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນ້ອຍຫ້ອງໜຶ່ງ—ຕົກໂບດຂອງເຮົາບໍ່ມີຫ້ອງການສຳລັບປະທານສາຂາ—ແລະ ໃນທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອເຊີນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເປັນປະທານຂອງກຸ່ມມັກຄະນາຍົກ.

ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ “ນີ້ເປັນຕຳແໜ່ງທີ່ສຳຄັນ, ແລະແລ້ວເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ເວລາ ແລະ ໄດ້ບັນຍາຍວ່າເປັນຫຍັງ. ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍວ່າເພິ່ນ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຄາດຫວັງຫຍັງແດ່ຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອນັ້ນແນວໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈຳບໍ່ໄດ້ວ່າເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຫຍັງແດ່, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ດີວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກແນວໃດ. ວິນຍານທີ່ສັກສິດ, ທີ່ສູງສິ່ງໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂະນະທີ່ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າຢູ່ນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ວ່ານີ້ເປັນສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າການເອີ້ນທີ່ເພິ່ນໄດ້ສະເໜີໃຫ້ນັ້ນກໍຖືກໃຈໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າໄດ້ຢ່າງອອກຈາກຫ້ອງນ້ອຍໆນັ້ນດ້ວຍຮູ້ສຶກວ່າສູງຂຶ້ນກວ່າແຕ່ກ່ອນ.

ເກືອບ 60 ປີ ໄດ້ຜ່ານໄປຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າທະນຸຖະໜອມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກເຫລົ່ານີ້ຢູ່.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫວນຄິດເຖິງປະສົບການນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມຈີ່ຈຳວ່າມີມັກຄະນາຍົກຈັກຄົນໃນສາຂາຂອງພວກເຮົາໃນເວລານັ້ນ. ຕາມຄວາມຊົງຈຳຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າມີສອງຄົນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບາງທີມີແຕ່ຜູ້ດຽວ.

ແຕ່ນັ້ນບໍ່ສໍາຄັນຖ້າຫາກວ່າໄດ້ມີມັກຄະນາຍົກໜຶ່ງຄົນ ຫລື ໜຶ່ງໂຫລ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າເປັນກຽດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຮັບໃຊ້ສຸດຄວາມສາມາດຂອງຕົນ ແລະ ບໍ່ຢາກເຮັດໃຫ້ປະທານສາຂາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຫລື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜິດຫວັງ.

ໃນເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າປະທານສາຂາອາດບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມຄິດໄຕ່ຕອງເມື່ອເພິ່ນໄດ້ເອິ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮັບຕໍາແໜ່ງນີ້. ເພິ່ນສາມາດບອກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ງ່າຍໆໃນທາງຍ່າງໃນໂບດ ຫລື ໃນຫ້ອງປະຊຸມຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນປະທານຄົນໃໝ່ຂອງກຸ່ມມັກຄະນາຍົກກໍໄດ້.

ແທນທີ່, ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ເວລານໍາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່ພຽງແຕ່ຄວາມໝາຍຂອງຄໍາວ່າ *ແມ່ນຫຍັງ* ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃໝ່ ແຕ່ສໍາຄັນກວ່ານັ້ນ, ໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄໍາວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້ານໍາອີກ.

ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນລືມເລີຍ.

ຈຸດສໍາຄັນຂອງເລື່ອງນີ້ກໍບໍ່ພຽງແຕ່ຈະບັນຍາຍເຖິງວິທີທີ່ຈະສະເໜີການເອິ້ນໃນສາດສະໜາຈັກ (ເຖິງແມ່ນວ່ານີ້ໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ປະເສີດສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າໃນວິທີທາງທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເຮັດ). ນີ້ເປັນບົດຮຽນກ່ຽວກັບອໍານາດທີ່ກະຕຸ້ນຂອງຝ່າຍຜູ້ນໍາແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນໃດໜຶ່ງມີຊີວິດຊີວາຂຶ້ນ ແລະ ດົນໃຈການກະທໍາ.

ເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕັກເຕືອນຢູ່ສະເໝີເຖິງເຫດຜົນນິລັນດອນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຖືກບັນຊາໃຫ້ເຮັດ. ຫລັກທໍາພຣະກິດຕິຄຸນຂຶ້ນພື້ນຖານຕ້ອງເປັນພາກສ່ວນຂອງຊີວິດເຮົາ, ແມ່ນແຕ່ຖ້າຫາກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ມັນເທື່ອແລ້ວເທື່ອອີກ. ຂະບວນການນີ້ບໍ່ຄວນເຮັດໄປແບບບໍ່ມີຄວາມຊື່ນບານ ຫລື ເປັນທີ່ໜ້າເບື້ອ. ແທນທີ່, ເມື່ອເຮົາສອນຫລັກທໍາຂຶ້ນພື້ນຖານໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາ ຫລື ໃນໂບດ, ບໍ່ອຍໃຫ້ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສໍາລັບການດໍາລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ອໍານາດແຫ່ງປະຈັກພະຍານນໍາຄວາມຮູ້, ຄວາມສະຫງົບ, ແລະ ຄວາມສຸກມາສູ່ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາສອນ.

ຈາກມັກຄະນາຍົກທີ່ຫາກໍຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄປເຖິງມະຫາປະໂລຫິດຜູ້ອາວຸໂສ, ເຮົາທຸກຄົນມີລາຍການຂອງສິ່ງທີ່ ເຮົາສາມາດເຮັດ ແລະ ຄວນເຮັດໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ. *ສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດ* ກໍສໍາຄັນໃນວຽກງານຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ມັນ. ແຕ່ຢູ່ໃນຄໍາວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ເຮົາຈະໄດ້ພົບຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ຄວາມຮັກ ແລະ ອໍານາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ.

ຄຳວ່າ ແມ່ນຫຍັງ ແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດສອນເຮົາວ່າຕ້ອງເຮັດຫຍັງ. ຄຳວ່າ ເປັນຫຍັງ ດົນໃຈຈິດວິນຍານ.

ມີ “ສິ່ງດີໆ” ອັນລົ້ນເຫລືອທີ່ຕ້ອງເຮັດ

ການເອີ້ນຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດໄຕ່ຕອງກໍຖືກມອບໃຫ້ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນຕອນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍ້າຍກັບເມືອເມືອງຟະແຮງເຝິດ ປະເທດ ເຢຍລະມັນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໍໄດ້ເລື່ອນຕຳແໜ່ງໃນວຽກງານທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງເວລາ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຈາກຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍ. ໃນລະດູການແຫ່ງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແອວເດີໂຈເຊັບ ປີ ເວີດລິນ ໄດ້ສະເໜີການເອີ້ນຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະທານສະເຕກ.

ຕອນສຳພາດກັບເພິ່ນ, ຄວາມຄິດຫລາຍຢ່າງໄດ້ຜ່ານເຂົ້າມາໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຢ່າງນ້ອຍ ທີ່ສຸດນັ້ນ ຄືຄວາມຫວ່າງໃຍທີ່ລົບກວນທີ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າອາດບໍ່ມີເວລາພໍທີ່ການເອີ້ນນີ້ຈະຮຽກຮ້ອງ. ເຖິງ ແມ່ນວ່າການເອີ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຖ່ອມຕົນ ແລະ ໄດ້ຮັບກຽດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ຄິດນ້ອຍ ໜຶ່ງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຮັບມັນໄດ້ບໍ່. ແຕ່ນັ້ນກໍເປັນພຽງແຕ່ຄວາມຄິດທີ່ຫາຍໄປໄວໆ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮູ້ວ່າ ແອວເດີ ເວີດລິນ ຖືກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ວ່າເພິ່ນກຳລັງເຮັດວຽກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງໄດ້ນອກຈາກວ່າຕ້ອງຮັບການເອີ້ນນັ້ນ.

ມີບາງເວລາທີ່ເຮົາຕ້ອງກ້າວເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມມືດດ້ວຍສັດທາ, ໂດຍໝັ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານ ຄຳຕອບໃຫ້ເຮົາ ເມື່ອເຮົາກ້າວໄປໜ້າດ້ວຍສັດທາ. ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບການເອີ້ນດ້ວຍ ຄວາມຊື່ນໃຈ, ໂດຍຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຈັດຫາໃຫ້.

ໃນຕອນຕົ້ນຂອງໜ້າທີ່ມອບໝາຍນີ້, ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດໃນຖານະສະເຕກທີ່ໄດ້ ຮັບການອົບລົມຈາກບັນດາຄູ ແລະ ຜູ້ນຳທີ່ຢັ້ງໃຫຍ່ໃນສາດສະໜາຈັກ—ບັນດາບຸລຸດດັ່ງເຊັ່ນແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ ແລະ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ມາຫາເຂດຂອງພວກເຮົາ. ຄຳສັ່ງສອນຂອງພວກເພິ່ນກໍເປັນເໝືອນດັ່ງນ້ຳຄ້າງຈາກສະຫວັນ ແລະ ເປັນການດົນໃຈໃຫ້ພວກ ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີບັນທຶກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈິດລົງໄວ້ໃນພາກການອົບລົມເຫລົ່ານັ້ນ. ບັນດາ ອ້າຍນ້ອງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ມອບຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມໝາຍຂອງການຈັດຕັ້ງອານາຈັກຂອງ ພຣະເຈົ້າ, ໂດຍການສ້າງປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວ ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ. ພວກເພິ່ນໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວິທີທີ່ຈະນຳໃຊ້ຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ

ຫລັກທຳນັ້ນໃນສະພາບການ ແລະ ເວລາຂອງເຮົາໂດຍສະເພາະ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍຄືວ່າ, ຜູ້ນຳທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ ຂອງພຣະກິດຕິ ຄຸນ*, ແລະ ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ກໍ່ແຂນເສື້ອຂຶ້ນ ແລະ ລົງມືເຮັດວຽກ.

ບໍ່ດົນຈາກນັ້ນພວກເຮົາກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຝ່າຍປະທານສະເຕກສາມາດເຮັດໄດ້— ມີຫລາຍມາກມາຍ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຖ້າຫາກພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຈັດລຳດັບຄວາມສຳຄັນທີ່ຖືກດົນໃຈ, ພວກເຮົາອາດບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ສຳຄັນເລີຍ. ລຳດັບຄວາມສຳຄັນຫລາຍຢ່າງໄດ້ເລີ່ມມີຂຶ້ນມາ, ທີ່ໄດ້ຍາດເອົາຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຂອງເຮົາຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ບັນດາອ້າຍນ້ອງຜູ້ນຳໄດ້ແບ່ງປັນກັບພວກຂ້າພະເຈົ້າ. ມີຫລາຍສິ່ງ “ດີໆ” ທີ່ຕ້ອງເຮັດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງຈະສຳຄັນທີ່ສຸດ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນສຳຄັນບົດໜຶ່ງ: ຄວາມຈິງທີ່ວ່າບາງສິ່ງທີ່ດີບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນພໍທີ່ຈະມາດົງເອົາເວລາ ແລະ ກຳລັງວັດຖຸຂອງເຮົາໄປ. ກິດຈະກຳ, ການຕັດສິນໃຈ, ແລະ ແຜນການຕ່າງໆຂອງເຮົາຄວນໄດ້ຮັບການດົນໃຈໂດຍພື້ນຖານຂອງຄວາມວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ເຮົາຈຶ່ງຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພາະຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ ຫລື ຄວາມສົນໃຈໃນປະຈຸບັນ. ຖ້າມັນບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ, ມັນສາມາດລົບກວນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ກຳລັງຂອງເຮົາອ່ອນແອ, ແລະ ໃຫ້ເຮົາຕັ້ງໃຈໃສ່ພຽງແຕ່ຄວາມສົນໃຈເລື່ອງຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຝ່າຍວິນຍານ ຫລື ຝ່າຍໂລກ, ທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນຈຸດໃຈກາງຂອງຄວາມເປັນສາມຸສິດ.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາທຸກຄົນກໍຮູ້ວ່ານີ້ຕ້ອງໃຊ້ການຄວບຄຸມຕົວທີ່ຈະຄົງເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງທີ່ຢູ່ກັບເລື່ອງທີ່ມີພະລັງຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະເພີ່ມທະວີຄວາມຮັກຂອງເຮົາທີ່ມີໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດ, ເຮັດໃຫ້ການແຕ່ງງານລາບລື້ນ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ຄອບຄົວ, ແລະ ເສີມສ້າງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜນດິນໂລກ. ເໝືອນດັ່ງຕົ້ນໝາກໄມ້ທີ່ມີງ່າ ແລະ ໃບ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຊີວິດຂອງເຮົາກໍຕ້ອງການການຈັດແຕ່ງເປັນປະຈຳເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າເຮົາໃຊ້ກຳລັງ ແລະ ເວລາຂອງເຮົາເພື່ອຈະສຳເລັດຈຸດປະສົງທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຮົາ “ເພື່ອນຳໝາກຜົນອັນດີງາມອອກມາ!”¹

ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວ

ສະນັ້ນເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າຈະເລືອກຫຍັງແດ່? ເຮົາແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຕັດສິນໃຈເລື່ອງນີ້ເພື່ອຕົນເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ເຮົາຖືກບັນຊາໃຫ້ສຶກສາພຣະຄຳພີຢ່າງພາກພຽນ, ເຊື່ອຟັງຖອຍຄຳຂອງສາດສະດາ, ແລະ ອະທິຖານດ້ວຍສັດທາທີ່ຈິງຈັງ ແລະ ອຸທິດຕົນ.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພຣະເຈົ້າຊົງຊື່ສັດ. ຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະອົງຈະກ່າວຕໍ່ຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງເຮົາກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ເຮົາຄວນຕິດຕາມໄປໃນແຕ່ໄລຍະໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.

ຖ້າຈິດໃຈຂອງເຮົາບໍລິສຸດ—ຖ້າເຮົາບໍ່ສະແຫວງຫາລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາເອງ ແຕ່ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງ ລິດທະນຸພາບ, ຖ້າເຮົາສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ, ຖ້າເຮົາປາຖະໜາທີ່ເປັນ ພອນໃຫ້ແກ່ຂອງຄອບຄົວ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດຂອງເຮົາ—ເຮົາຈະບໍ່ຖືກປະປ່ອຍໄວ້ໃຫ້ຢູ່ຄົນດຽວ. ດັ່ງທີ່ ປະທານມອນສັນໄດ້ເຕືອນເຮົາຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ, “ເມື່ອເຮົາດຳລົງຢູ່ໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາມີສິດ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະອົງ.”²

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງທ່ານ “ຈະອອກໜ້າທ່ານ. [ພຣະອົງ] ຈະຢູ່ທາງຂວາມືຂອງທ່ານ ແລະ ທາງຊ້າຍຂອງທ່ານ, ແລະ ພຣະວິນຍານ [ຂອງພຣະອົງ] ຈະຢູ່ໃນໃຈຂອງທ່ານ, ແລະ ທູດສະຫວັນ [ຂອງພຣະອົງ] ຈະຢູ່ອ້ອມຮອບທ່ານ, ເພື່ອເປັນກຳລັງໃຈໃຫ້ທ່ານ.”³

ອຳນາດແຫ່ງການກະທຳ

ອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກທັງຫລາຍ, ພອນອັນສູງສິ່ງສຳລັບການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດຈະຖືກກະຕຸ້ນ ໂດຍຄວາມພາກພຽນພະຍາຍາມຂອງເຮົາ, ຄວາມເຕັມໃຈຂອງເຮົາທີ່ຈະເສຍສະລະ, ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຂໍໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ກະທຳ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຖືກກະທຳຕໍ່. ການສັ່ງສອນກໍດີ, ແຕ່ການເທດສະໜາທີ່ບໍ່ນຳໄປສູ່ການກະທຳກໍເໝືອນກັບໄຟທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮ້ອນ ຫລື ນ້ຳທີ່ບໍ່ສາມາດກຳຈັດການກະທາຍໄດ້.

ເມື່ອເຮົານຳໃຊ້ຄຳສອນ, ພະລັງທີ່ຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຈະເຕີບໂຕ ແລະ ອຳນາດຂອງ ຖານະປະໂລຫິດຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຕື່ນເຕັ້ນ.

ທອມມັສ ແອດິສັນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງດອກໄຟໄດ້ກ່າວວ່າ “ຄຸນຄ່າຂອງຄວາມຄິດນັ້ນຢູ່ໃນການນຳໃຊ້.”⁴ ໃນທາງທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້, ຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຈະກາຍມາມີຄຸນຄ່າຫລາຍຂຶ້ນເມື່ອມັນຖືກນຳມາໃຊ້.

ເຮົາບໍ່ຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ຄຳສອນຂອງຖານະປະໂລຫິດຄົງຢູ່ຊຶ່ງໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ບໍ່ນຳໃຊ້ມັນໃນ ຊີວິດຂອງເຮົາ. ຖ້າມີການແຕ່ງງານ ຫລື ຄອບຄົວໃດໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງການການຊ່ອຍຊີວິດເອົາໄວ້—ບາງທີແມ່ນ ແຕ່ຂອງເຮົາເອງ—ຢ່າຊັກຊ້າ ແລະ ຖ້າເບິ່ງຊຶ່ງ. ແທນທີ່, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຂອບພຣະໂທພຣະເຈົ້າສຳລັບແຜນ ແຫ່ງຄວາມສຸກທີ່ຮວມດ້ວຍສັດທາ, ການກັບໃຈ, ການໃຫ້ອະໄພ, ແລະ ການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ການນຳໃຊ້ຄຳ

ສອນຂອງຖານະປະໂລຫິດຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໃນຖານະສາມີ, ພໍ່, ແລະ ລູກຊາຍ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງ ຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ອຳນາດຂອງມັນທີ່ຈະກອບກູ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມສວຍ ງາມ ແລະ ຄວາມສັກສິດຂອງຄອບຄົວນິລັນດອນນັ້ນແນ່ນອນ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ເປັນເວລາທີ່ດີສຳລັບການໄດ້ຍິນ ແລະ ໄດ້ເຮັດ. ສະນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງບໍ່ “ພຽງແຕ່ຟັງພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈົ່ງປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳນັ້ນອີ່ຫລີ.”⁵ ອ້າຍນ້ອງທັງ ຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນໃຫ້ທ່ານພິຈາລະນາຖ້ອຍຄຳທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໃນວັນເສົາ ວັນອາທິດນີ້. ແລ້ວໃຫ້ທ່ານຄູ່ເຂົ້າລົງ. ໃຫ້ທ່ານຂໍພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ ຄວາມຄິດຂອງທ່ານປ່ອງໃສ ແລະ ປອບໂຍນຈິດໃຈຂອງທ່ານ. ຈົ່ງອ້ອນວອນທູນຂໍການຊີ້ນຳຈາກ ພຣະອົງໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງທ່ານໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານໃນສາດສະໜາຈັກ, ແລະ ໃນການທ້າ ທາຍສະເພາະຂອງທ່ານໃນຕອນນີ້. ຈົ່ງເຮັດຕາມການກະຕຸ້ນເຕືອນຂອງພຣະວິນຍານ. ຍ່າຊັກຊ້າເລີຍ. ຖ້າທ່ານເຮັດທຸກສິ່ງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາທ່ານວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ປະປ່ອຍໃຫ້ທ່ານຢ່າງຢູ່ຄົນດຽວ.

ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນຄວາມອິດທົນ

ເຮົາຮູ້ວ່າແມ່ນແຕ່ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຮົາ, ບາງສິ່ງຈະບໍ່ເປັນໄປຕາມແຜນການ. ເຮົາເຮັດ ຜິດພາດໃນຊີວິດ ແລະ ໃນການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ. ບາງຄັ້ງບາງຄາວເຮົາສະດູດ ແລະ ບໍ່ສຳເລັດຜົນ.

ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແນະນຳໃຫ້ເຮົາ “ດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນຄວາມອິດທົນຈົນກວ່າ [ເຮົາ] ຈະດີພ້ອມ,”⁶ ພຣະອົງກໍໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງນີ້ໃຊ້ເວລາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນ. ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ *ເປັນຫຍັງ* ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ມັນຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເຫັນຈຸດປະສົງອັນສູງສົ່ງ ຂອງທຸກສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ມັນຈະໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ມີພະລັງທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແມ່ນແຕ່ ເມື່ອມັນຈະຍາກກໍຕາມ. ເມື່ອເຮົາຕັ້ງໃຈໃສ່ຫລັກທຳພື້ນຖານຂອງການດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ມັນຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ເຮົາດ້ວຍຄວາມແຈ້ມແຈ້ງ, ດ້ວຍປັນຍາ ແລະ ດ້ວຍການຊີ້ນຳ.

“ເຮົາຈະບໍ່ກ້າວຕໍ່ໄປໃນອຸດົມການຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ບໍ່?”⁷ ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ແນ່ນອນວ່າເຮົາຈະກ້າວຕໍ່ໄປ!

ໂດຍຖືກຊີ້ນຳຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ເຮົາຈະຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມຜິດພາດຂອງເຮົາ. ຖ້າເຮົາສະດູດລົ້ມ, ເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນ. ຖ້າເຮົາລັງເລ, ເຮົາຈະກ້າວຕໍ່ໄປ. ເຮົາຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ; ເຮົາຈະບໍ່ຫ້ຖອຍ.

ໃນຖານະອ້າຍນ້ອງທີ່ມີພະລັງແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດອັນເປັນນິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຈະຍືນຢູ່ດ້ວຍກັນ, ບ່າໄຫລ່ຽງຂ້າງກັນ, ເອົາໃຈໃສ່ຫລັກທຳຂອງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອນມະນຸດຂອງເຮົາດ້ວຍການອຸທິດຕົນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່!

ອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານໃນມື້ນີ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດຂອງ ພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຊົນຢູ່. ພວກພຣະອົງເປັນຈິງ! ພວກພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່!

ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງທ່ານຫ່ວງໃຍທ່ານ ແລະ ປະສົງຈະໃຫ້ພອນທ່ານ ແລະ ຄຳຂູ່ທ່ານໃນຄວາມຊອບທຳ.

ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າພຣະເຈົ້າກ່າວກັບມະນຸດໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຈະກ່າວກັບທ່ານ!

ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າເພິ່ນເຫັນ. ສາດສະໜາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ຢູ່ເທິງໂລກ ໂດຍອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ລິດທະນຸພາບ.

ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ໃນຖານະຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ, ເຮົາຈະປະຕິບັດທຸກສິ່ງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບ ຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ຂອງການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ນຳໃຊ້ຫລັກທຳຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ທີ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູເພື່ອປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາຮັບໃຊ້.

ເມື່ອເຮົາເຮັດດັ່ງນີ້, ອຳນາດແຫ່ງການຊົດໃຊ້ອັນບໍ່ມີຂອບເຂດນັ້ນ ຈະຊຳລະລ້າງ, ເຮັດໃຫ້ສະອາດ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ວິນຍານ ແລະ ອຸປະນິໄສຂອງເຮົາບໍລິສຸດຈົນກວ່າເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາຕ້ອງເປັນ. ເຖິງສິ່ງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ມັດທາຍ 7:18.

2. Thomas S. Monson, "To Learn, to Do, to Be," *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2008, 62.
3. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 84:88.
4. Thomas Edison, in Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great, Book 2* (1910), 155.
5. ຢາໂກໂບ 1:22.
6. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 67:13.
7. ເບິ່ງ Doctrine and Covenants 128:22.